

SỐ 252

PHỔ BIẾN TRÍ TẠNG BÁT-NHÃ BA-LA-MẬT-ĐA TÂM KINH

Hán dịch: Tam tạng Sa-môn Pháp Nguyệt, nước Ma-kiệt-đê.

Tôi nghe như vậy:

Một thuở nọ Đức Phật ở nơi núi Linh thứu, trong đại thành Vương xá, cùng với trăm ngàn vị đại Tỳ-kheo, bảy vạn bảy ngàn vị Đại Bồ-tát. Tên của các vị Bồ-tát thượng thủ là: Bồ-tát Quan Thế Âm, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, Bồ-tát Di-lặc.... Các vị đều đắc Tam-muội Tổng trì, trụ giải thoát chẳng thể nghĩ bàn.

Khi ấy ở giữa chúng, Đại Bồ-tát Quán Tự Tại từ chỗ ngồi đứng dậy, đến chỗ Đức Thế Tôn, hướng về Ngài, chắp tay, cúi mình cung kính, chiêm ngưỡng dung nhan của Ngài và thưa:

–Bạch Thế Tôn! ở trong hội này, con muốn nói cho các Bồ-tát về Phổ biến trí tạng Bát-nhã ba-la-mật tâm. Cúi xin Thế Tôn cho phép con được tuyên nói pháp bí yếu cho các Bồ-tát.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn dùng Phạm âm vi diệu khen Đại Bồ-tát Quán Tự Tại:

–Lành thay, lành thay! Ông có đầy đủ đại Bi, ta cho phép ông được nói để làm ánh sáng lớn cho các chúng sinh.

Khi ấy, được Phật cho phép, được Phật hộ niệm, Đại Bồ-tát Quán Tự Tại nhập vào Tam-muội Chánh thọ tuệ quang. Nhập vào định này rồi, khi Đại Bồ-tát dùng sức Tam-muội hành Bát-nhã ba-la-mật-đa thâm sâu, chiếu thấy tự tánh của năm uẩn đều không. Biết rõ tự tánh năm uẩn đều không, Đại Bồ-tát ra khỏi Tam-muội một cách an tường và nói với Tuệ mạng Xá-lợi-phất:

–Này thiện nam! Bồ-tát có Bát-nhã ba-la-mật-đa tên là Phổ Biến Trí Tạng. Ông hãy lắng nghe cho rõ, ghi nhớ thật kỹ. Vì ông, tôi sẽ phân biệt giải nói.

Sau khi Đại Bồ-tát Quán Tự Tại nói vậy, Tuệ mạng Xá-lợi-phất thưa:

–Thưa bậc Đại tịnh, nay đã đúng lúc, xin ông hãy nói cho.

Đại Bồ-tát Quán Tự Tại nói với Xá-lợi-phất:

–Các Đại Bồ-tát nên học như vậy: Tánh của sắc là không, tánh của không là sắc. Sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc. Sắc tức là không, không tức là sắc. Thọ, tưởng, hành, thức cũng như vậy. Tánh của thức là không, tánh của không là thức. Thức chẳng khác không, không chẳng khác thức. Thức tức là không, không tức là thức.

Này Xá-lợi Tử! Tướng không của các pháp ấy không sinh không diệt, không cấu không tịnh, không tăng không giảm. Cho nên trong không, không có sắc, không có thọ,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tưởng, hành, thức; không có nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý; không có sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; không có nhãn giới cho đến không có ý thức giới; không có vô minh, cũng không có sự tận diệt của vô minh, cho đến không có già chết, cũng không có sự tận diệt của già chết; không có Khổ, Tập, Diệt, Đạo, không có trí, cũng không có đắc.

Vì không có chỗ chứng đắc nên Bồ-tát nhờ nương vào Bát-nhã ba-la-mật-đa mà tâm không chướng ngại. Vì tâm không chướng ngại nên không có sợ hãi, xa lìa mộng tưởng điên đảo đạt đến Niết-bàn cứu cánh. Chư Phật ba đời đều nương Bát-nhã ba-la-mật-đa mà đắc Bồ-đề Vô thượng.

Cho nên biết, Bát-nhã ba-la-mật-đa là chú rất linh, là chú rất sáng, là chú vô thượng, là chú không gì bằng, có năng lực diệt trừ tất cả các khổ, chân thật không hư, cho nên nói chú Bát-nhã ba-la-mật-đa Bồ-tát liền nói chú:

“Yết-đế, yết-đế, ba la yết-đế, ba la tăng yết-đế Bồ-đề ta bà ha.”

Khi nghe Đức Phật nói kinh này xong, các chúng Tỳ-kheo, Bồ-tát và tất cả Trời, Người, A-tu-luân, Càn-thát-bà... trong thế gian rất đổi vui mừng và đều tín thọ phụng hành.

